انشائات طولی و رخصت مسافر در نماز جمعه

> **مجالس الصدوق : عن محمد بن موسى بن المتوكل ، عن علي بن الحسين السعد آبادي ، عن أحمد بن أبي عبدالله البرقي ، عن زرعة ، عن سماعة ، عن الصادق عن أبيه : أنه قال : أيما مسافر صلى الجمعة رغبة فيها و حبا لها أعطاه الله عزوجل أجر مائة جمعة للمقيم[1]**

خیلی جالب است. یعنی مسافر یک رخصتی دارد که این رخصت نه تنها عزیمت نیست، بلکه هنوز غلبه و محبوبیتش ماندە، فقط بەخاطر خستگی و سفر است که برداشتە شدە. لسان را ببینید. استظهار از دلیل را ببینید. چقدر در این فضا مهم میشود!

روایت دوم چیست؟ فرمودند: «و رواية علي بن جعفر على الاجزاء عن المرءة ، بل الوجوب عليها، وتحمل على ما بعد الحضور ، أو على الاستحباب». روایت این است:

> **قرب الاسناد : عن عبدالله بن الحسن ، عن جده علي بن جعفر ، عن أخيه موسى قال : سألته عن النساء هل عليهن من صلاة العيدين والجمعة ما على الرجال؟ قال : نعم[2]**

مرحوم مجلسی میگویند ظاهرش وجوب است. خُب اگر بگوییم ظاهر «نعم» وجوب است، پس با آن روایتی که «رُخّص» دارد تعارض میشود. این را باید بر افضلیت حمل کنیم. این یک جور بیان است. طبق مباحثهای که الآن داریم، لازم نیست بگوییم در اینجا تعارض دارند؛ یعنی چون تعارض دارند یکی را بر افضلیت حمل میکنیم؛ بلکه میگوییم این «نعم» همانی است که در روایت حفص میگوید برای اصل الوجوب است. یعنی ناظر بە درجهای از وجوب است که الآن هم بالفعل است. ولی بالفعلی است که در طول ترخیص است. مرحوم مجلسی این را میفرمایند و در ادامه میفرمایند:

---

[1] همان

[2] همان

بازبینی #1
ایجاد شده 2 مه 2026 09:42:05 توسط ... .
به روزرسانی شده 2 مه 2026 09:51:13 توسط ... .